

Autoreferat

1. Imię i nazwisko: Radosław Janiak

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe – z podaniem nazwy miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej

- doktor nauk humanistycznych w zakresie archeologii nadany 22 listopada 2001 r. uchwałą Rady Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego na podstawie rozprawy *Grody kultury łużyckiej w międzyrzeczu górnej Warty i Proсны* napisanej pod kierunkiem prof. dra hab. Jana Chochorowskiego;

- magister archeologii uzyskany 22 czerwca 1994 r. na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego po przedstawieniu pracy *Osada kultury łużyckiej w Rychłowicach, stan. 1, gm. Wieluń, woj. sieradzkie* napisanej pod kierunkiem prof. dra hab. Tadeusza Grabarczyka.

3. Przebieg pracy zawodowej:

- od 1 stycznia 2002 r. do chwili obecnej – adiunkt w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego;

Realizowane zajęcia dydaktyczne: ćwiczenia do wykładu poświęconego epoce brązu i wczesnej epoce żelaza, konwersatoria poświęcone wybranym zagadnieniom osadnictwa grodowego epoki brązu i wczesnej epoki żelaza, społeczeństwu okresu halsztackiego, cmentarzyskom kurhanowym na Pomorzu Gdańskim, metalurgii brązu, a także konwersatorium z muzealnictwa i konserwatorstwa archeologicznego.

- od 1 października 1998 r. do 31 grudnia 2001 r. – asystent w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

- od 1 października 1994 r. do 31 września 1998 r. – 4-letnie studia doktoranckie w ramach Studium Doktoranckiego Wydziału Filozoficzno-Historycznego i Nauk o Wychowaniu Uniwersytetu Łódzkiego, przemianowanego następnie na Studium Doktoranckie Nauk Humanistycznych Uniwersytetu Łódzkiego;

- od 1 października 1989 r. do 22 czerwca 1994 r. – studia na kierunku archeologia na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego.

4. Wskazane osiągnięcia wynikające z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 z późn. zm.):

Jako osiągnięcie naukowe zgłaszam publikację *Kurhany z młodszych okresów epoki brązu i wczesnej epoki żelaza na Pojezierzu Kaszubskim*, Łódź 2014

1. *Kurhany z młodszych okresów epoki brązu i wczesnej epoki żelaza na Pojezierzu Kaszubskim*, Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego, Fundacja Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2014

- omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników.

Przedłożona publikacja jest pierwszą, na gruncie polskim, tego rodzaju pracą omawiającą w sposób całościowy zjawisko kurhanu w obrzędowości pogrzebowej ludności cyklu kultura łużycka – faza wielkowiejska – kultura pomorska na obszarze Pojezierza Kaszubskiego. Stanowi ona efekt mojej samodzielnej pracy badawczej. Ramy chronologiczne zamykają się w przedziale od początku IV okresu epoki brązu do schyłku młodszej fazy okresu halsztackiego. W tworzeniu jej wykorzystano archiwalne publikacje, archiwalną dokumentację wykopaliskową, a w mniejszym zakresie zbiory muzealne. Złożyły się na nią również wyniki prac wykopaliskowych, które zostały podjęte przeze mnie w 2002 roku na cmentarzysku kurhanowym kultury pomorskiej w Nowej Sikorskiej Hucie, stan. 2, gm. Stężycza (badania prowadzone do 2008 r. z przerwą w 2007 r. – kontynuacja prac mgr. Mirosława Fudzińskiego z 1992 r.). W roku 2009 prowadziłem badania na wielokulturowym cmentarzysku kurhanowym w Mściszewicach, stan. 3, gm. Sulęcyno (cmentarzysko wielokulturowe – kontynuacja prac mgr Aleksandry Szymańskiej-Bukowskiej z lat 1983-1984). Z kolei cmentarzysku kurhanowemu w Mściszewicach, stan. 9, gm. Sulęcyno, przyporządkowanemu fazie wielkowiejskiej poświęciłem sezony 2010 i 2011. Były to pierwsze prace archeologiczne na tym nowoodkrytym stanowisku. W latach 2012-2014 prowadziłem prace wykopaliskowe na cmentarzysku kurhanowym ludności kultury pomorskiej w Żakowie, stan. 3, gm. Sulęcyno (kontynuacja prac mgr Ewy Fudzińskiej i dr.

Piotra Fudzińskiego z 2005 r.). Badania tej nekropoli będą kontynuowane także w najbliższych latach.

Podstawą studiów były 163 kurhany zlokalizowane na 35 cmentarzyskach. Analizie poddano 147 założeń, w odniesieniu do których dysponujemy pełniejszymi opisami. Pozostała grupa 16 założeń znana jest tylko z lakonicznych opisów.

W części pierwszej rozprawy zaprezentowany został stan badań nad kurhanami. Wykorzystano w tym celu publikacje archiwalne dotyczące prac prowadzonych przez archeologów – amatorów od lat 80. XIX wieku do początków XX wieku. W przypadku nowszych badań wykorzystano publikacje i dane archiwalne, natomiast w odniesieniu do prac prowadzonych od lat 80. XX wieku wykorzystano dokumentację z badań udostępnioną przez mgr Aleksandrę Szymańską-Bukowską i mgr. Mirosława Fudzińskiego.

Część druga poświęcona jest podstawom datowania kurhanów na omawianym terenie. Zwrócono w nim uwagę przede wszystkim na przedmioty metalowe, wchodzące w skład inwentarzy grobowych. Zaprezentowano także dane, które pozwoliły na wskazanie konstrukcji kurhanów oraz, istotne z punktu widzenia chronologii względnej, miejsca położenia pochówków w ich obrębie jako elementów datujących.

Część trzecia obejmuje charakterystykę kurhanów omawianych środowisk kulturowych. Poruszono tu kwestie dotyczące zarówno elementów konstrukcyjnych kurhanów, jak i detali uzupełniających taką budowlę. Omówiono formy grobów odkrytych w obrębie kurhanów. Wyróżniono pochówki główne, najczęściej umieszczane w centralnym punkcie kurhanu, wiązane z osobami, dla których kurhan był wznoszony. Obok nich wskazano pochówki towarzyszące, składane w nasypie kurhanu, a zatem po zakończeniu jego wznoszenia. Przedstawiono także inne konstrukcje kamienne, które należy uznać za intencjonalne układy kamieni, współwystępujące w obrębie cmentarzyska kurhanowego. Wyżej wspomniana charakterystyka zaprezentowana została w ramach poszczególnych środowisk kulturowych, co w dalszej części pracy pozwoliło na wskazanie zmian zachodzących w budowie kurhanów oraz miejscu złożenia pochówku. Stwierdzić należy, iż cechą cmentarzysk na Pojezierzu Kaszubskim jest obecność niemal wyłącznie założeń kurhanowych. Jednak wskazać także można niewielką grupę nekropoli, na których stwierdzono występowanie grobów poza przestrzenią kurhanu. Wymienić w tym miejscu należy pojedyncze przypadki pochówków jamowych, występujących w bezpośrednim sąsiedztwie kurhanu. Zjawisko takie zaobserwowano zarówno na nekropolach kultury łużyckiej (Siemirowice, stan. 2), jak i pomorskiej (Nowa Sikorska Huta, stan. 2). Natomiast

Jan 2012

obecność grobów popielnicowych wiąże się z wyodrębniającą się strefą cmentarzyska kurhanowego (Grabowo Parchowskie, stan. 2, 3 i 59).

W czwartej części monografii przedstawiono próbę odtworzenia sfery obrzędowości pogrzebowej, łączącej się z wykorzystaniem kurhanu. Analizie poddano położenie cmentarzysk kurhanowych oraz ich rozplanowanie. Starano się także przedstawić „scenariusz pogrzebowy” związany z budową kurhanu, określając znaczenie poszczególnych elementów konstrukcyjnych. Przedstawiono formy pochówków głównych i towarzyszących (wtórnych), zlokalizowanych w przestrzeni kurhanu. Zwrócono także uwagę na grupę kurhanów intencjonalnie pozbawionych pochówków. Stanowiły one integralną część nekropoli kurhanowej, a niekiedy (Mściszewice, stan. 9) tworzyły swego rodzaju „prowincję” cmentarzyska. W dalszej części rozdziału omówione zostały także inne obiekty (paleniska, jamy, skupiska kamieni) zarejestrowane w obrębie cmentarzysk.

Wnioski wynikające z rozprawy zawarte zostały w części piątej. Przedstawiono w niej zjawisko kształtowania się kurhanowego obrządku pogrzebowego na obszarze Pojezierza Kaszubskiego. Omówiono zmiany, jakie zachodziły w tego typu budowlach w obrębie cyklu kultura łużycka – faza wielkowiejska – kultura pomorska.

Zaobserwowano, iż pod względem konstrukcji, założenia kamiennie-ziemne stanowią grupę starszych obiektów kultury łużyckiej (Stężycza, Gapowo). Podstawą takich założeń był bruk kamienny. Odznaczały się one kamiennym, centralnie usytuowanym jądrem oraz szerokim wieńcem, ułożonym z kilku warstw kamieni, które nadały mu w przekroju formę zbliżoną do trójkąta. Nasyp wykonany był z piasku. W obrębie tego typu założeń pochówki najczęściej sytuowane były w skrzyniach kamiennych, w przestrzeni nasypu. Założenia te najprawdopodobniej należałoby datować na początek IV okresu epoki brązu. Młodszyimi założeniami były te, wzniesione przy użyciu materiału kamiennego (Siemirowice, stan. 2; Grabowo Parchowskie, stan. 2 i 3; Mściszewice, stan. 3). Należy stwierdzić, iż konstrukcja tej grupy kurhanów poddana została pewnym modyfikacjom. Zachowane zostało jądro kamienne utworzone z dużych kamieni, nakryte płaszczem kamiennym wykonanym z otoczków. Zasięg kurhanu określał krąg kamienny. W przypadku, gdy zastosowano kilka koncentrycznych kręgów, rozmiary kurhanu wyznaczał zewnętrzny taki element. Szerokość kręgu odpowiadała szerokości dużych, specjalnie dobranych rozmiarami kamieni. Pochówki główne, najczęściej sytuowane w centralnym punkcie, umieszczone były na poziomie budowy kurhanu. Cechy te obserwowane były w założeniach datowanych na IV okres epoki brązu, a także w okresie następnym. W grupie kurhanów o najmłodszej metryce (datowanych na okres halsztacki D), przyporządkowanych ludności kultury pomorskiej, w zasadzie nie wprowadzono zmian w ich

konstrukcji (Brodnica Górna, stan. 2; Nowa Sikorska Huta, stan. 2; Żakowo, stan. 3). Najważniejszą cechą było umieszczanie pochówków w skrzyniach kamiennych, wkopanych w ówczesne podłoże, a co za tym idzie znajdujących się poniżej poziomu budowy kurhanu. Istotnym było również stwierdzenie braku pochówków wtórnych (poza jednym wyjątkiem) w nasypach kurhanów tej kultury. Grupa obiektów powiązanych z fazą wielkowiejską (okres halsztacki C) jest stosunkowo mała liczebnie, ale pod względem rozwiązań konstrukcyjnych i sposobu lokowania pochówku nawiązywała do młodszych założeń charakterystycznych dla kultury łużyckiej.

Wspomniane różnice wynikające z miejsca położenia grobu głównego uznano za rezultat przemian, jakie zachodziły w sferze wierzeń społeczności zamieszkujących Pojezierze Kaszubskie pomiędzy początkiem młodszej epoki brązu a schyłkiem okresu halsztackiego D. Uznać je należy za wyraz postawy człowieka wobec przemian zachodzących w środowisku przyrodniczym. Szczególnie istotnego znaczenia nabiera tu kryzys środowiska przyrodniczego, związany z pogorszeniem się warunków klimatycznych, a który można korelować ze starszym okresem halsztackim. Przypuszczać należy, iż jeszcze w tym okresie ludność kultury pomorskiej zaprzestała stosowania kurhanu w obrzędowości pogrzebowej.

W obrębie kurhanowego obrządku pogrzebowego na obszarze Pojezierza Kaszubskiego uwidoczniły się oddziaływania mogiłowego środowiska kulturowego, przy niewielkim udziale strefy nordyjskiej. Wpływy te zaznaczyły się przede wszystkim w fazie kształtowania się kurhanów kultury łużyckiej na omawianym terenie. Natomiast później, w okresie halsztackim D, wskazać można na oddziaływania z obszarów południowej Skandynawii (Gotlandia). Były one wyraźnie widoczne na obszarze nekropoli kultury pomorskiej w Nowej Sikorskiej Hucie, stan. 2.

Jak zostało to zaznaczone na wstępie, powstawaniu przedłożonej rozprawy towarzyszyły prace wykopaliskowe prowadzone na czterech nekropolach kurhanowych. Prace te miały na celu ustalenie przyporządkowania kulturowo-chronologicznego znajdujących się tam obiektów (za wyjątkiem cmentarzyska w Mściszewicach, stan. 3). Pozwoliło to na uporządkowanie wiedzy o omawianych założeniach grobowych na Pojezierzu Kaszubskim. Szczególnie istotne były wyniki prac na stanowisku 2 w Nowej Sikorskiej Hucie. Pozwoliły one na wskazanie podziału przestrzeni nekropoli na dwie strefy zajęte przez zróżnicowane pod względem funkcji obiekty. Ponadto ujawniły obecność jednej z nielicznych na ziemiach polskich kamiennej konstrukcji na planie łodzi. Można ją uznać za element porządkujący przestrzeń omawianego cmentarzyska.

Janina

Prace prowadzone na nowoodkrytym stanowisku 9 w Mściszewicach pozwoliły na wskazanie obecności zespołu kurhanów intencjonalnie pozbawionych pochówków. Prawdopodobnie stanowiły one strefę występowania założeń o charakterze symbolicznym, pierwotnie wchodzącej w skład wielkiego, wielokulturowego kompleksu kurhanowego usytuowanego wokół Jeziora Mściszewickiego.

Wyniki wyżej wymienionych prac archeologicznych referowane były na sesjach naukowych organizowanych przez Muzeum Archeologiczne w Gdańsku, Muzeum Archeologiczno-Historyczne w Elblągu i Stowarzyszenie Naukowe Archeologów Polskich Oddział w Łodzi. Zostały one także zawarte w poniższych publikacjach:

1. 2002-2003 *Badania konstrukcji kamiennej (obiekt II) na stanowisku 2 w Nowej Sikorskiej Hucie, gm. Stężycza, woj. pomorskie przeprowadzone w 2002 r.*, Łódzkie Sprawozdania Archeologiczne, t. VIII, s. 85-96.
2. 2005 *Konstrukcje kamienne na stanowisku 2 w Nowej Sikorskiej Hucie, gm. Stężycza (Badania 2002-2003)* [w:] M. Fudziński, H. Paner (red.), *XIV Sesja Pomorzoznawcza*, vol. I: *Od epoki kamienia do okresu rzymskiego*, Muzeum Archeologiczne w Gdańsku, Gdańsk, s. 343-352.
3. 2007 *Wyniki badań przeprowadzonych w 2004 roku na obszarze nekropolii kurhanowej kultury pomorskiej w Nowej Sikorskiej Hucie, gm. Stężycza, stanowisko 2*, [w:] G. Nawrońska (red.), *XV Sesja Pomorzoznawcza*, Muzeum Archeologiczno-Historyczne, Elbląg, s. 53-61.
4. 2009 *Badania prowadzone na stanowisku 2 w Nowej Sikorskiej Hucie, gm. Stężycza, woj. pomorskie w latach 2005-2008*, [w:] M. Fudziński, H. Paner, S. Czopek (red.), *Nowe materiały kultury łużyckiej i pomorskiej z Pomorza*, Muzeum Archeologiczne w Gdańsku, Gdańsk, s. 71-78.
5. 2010 *Czy w Mściszewicach odkryto kolejny pochówek kultury wielbarskiej?*, [w:] A. Urbaniak, R. Prochowicz, I. Jakubczyk, M. Levada, J. Schuster (red.), *Terra Barbarica. Studia ofiarowane Magdalenie Mączyńskiej w 65. rocznicę urodzin*, Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego, Fundacja Uniwersytetu Łódzkiego, Fundacja Monumenta Archaeologica Barbarica, Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie, Łódź-Warszawa, s. 697-701.
6. 2011 *Rezultaty badań wykopaliskowych przeprowadzonych w 2009 roku na cmentarzysku kurhanowym w Mściszewicach, gm. Sulęczyno, stanowisko 3*, [w:] M. Fudziński, H. Paner

(red.), *XVII Sesja Pomoroznawcza*. Vol. 1: *Od epoki kamienia do wczesnego średniowiecza*, Muzeum Archeologiczne w Gdańsku, Gdańsk, s.149-158.

7. 2012 *Kamienna konstrukcja w kształcie łodzi na cmentarzysku kurhanowym w Nowej Sikorskiej Hucie, stan. 2, pow. Kartuzy*, [w:] W. Bajer (red.), *Peregrinationes archaeologicae in Asia et Europa Joanni Chochorowski dedicatae*, Instytut Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego, Wydawnictwo Profil-Archeo, Kraków, s. 65-70.

5. Pozostała działalność naukowa

A. Osadnictwo kultury łużyckiej w dorzeczu górnej Warty

Opracowanie materiałów zabytkowych ze zbiorów Muzeum Archeologicznego i Etnograficznego w Łodzi, pozyskanych w wyniku pracach wykopaliskowych na osadzie ludności kultury łużyckiej w Rychłowicach, gm. Wieluń zapoczątkowało moje badania nad osadnictwem w strefie dorzecza górnej Warty. Ważnymi w tym zakresie, a zarazem pierwszymi i samodzielnymi, były prace ukierunkowane głównie na zagadnienie osadnictwa grodowego ludności kultury łużyckiej. Efektem tych badań była monografia poświęcona grodom kultury łużyckiej na obszarze Polski Centralnej.

1. 2003 *Grody kultury łużyckiej w międzyrzeczu górnej Warty i Prosny*, *Acta Archaeologica Lodziensia* Nr 49, Łódzkie Towarzystwo Naukowe, Łódź.

Uzupełniały ją kolejne publikacje:

1. 2000 [współautor z J. Chochorowskim, N. Kovaljukh'iem] *Dating of Great Fortified Settlements in the Basin of the Upper Warta and Prosna Rivers*, *Geochronometria*, t. 19, s. 47-51
2. 2004 *Z badań nad późną epoką brązu i okresem halsztackim Polski Środkowej. Kulturowe strategie wykorzystania walorów komunikacyjnych dorzecza Warty* [w:] K. Turkowska (red.), *Środowisko naturalne dorzecza Warty i jego pradziejowa eksploatacja*, *Acta Geographica Lodziensia* nr 88, s. 17-24.
3. 2005 *Kurów st. 1, gm. Wieluń, woj. sieradzkie, AZP 77-42/1*, *Informator Archeologiczny. Badania 1996*, Warszawa, s. 101-102.

Jaworski

4. 2009 *Fortyfikacje „wielkich grodów” kultury łużyckiej na obszarze Polski Środkowej*, Zeszyty Wiejskie, z. XIV, s.74-82.
5. 2009 *Środowiskowe uwarunkowania lokalizacji tzw. wielkich grodów kultury łużyckiej w dorzeczu górnej Warty i Prozny*, [w:] L. Domańska, P. Kittel, J. Forysiak (red.), *Środowiskowe uwarunkowania lokalizacji osadnictwa, Środowisko – Człowiek – Cywilizacja*, tom 2, Bogucki Wydawnictwo Naukowe, Poznań, s. 123-130.

Zagadnienia dotyczące innych form osad przyporządkowanych ludności kultury łużyckiej na wspomnianym obszarze zawarte zostały w poniżej wymienionych publikacjach.

1. 1998 *Osada kultury łużyckiej w Rychłowicach stan. I, gm. Wieluń, woj. sieradzkie*, Acta Universitatis Lodzensis Folia Archaeologica, t. 22, s. 21-51.
2. 1999 *Osada kultury łużyckiej na stanowisku 9 w Burzeninie, woj. łódzkie*, Łódzkie Sprawozdania Archeologiczne, t. V, s. 127-134.
3. 2001 *Wyniki sondażowych badań osady kultury łużyckiej na stanowisku 6 w Kurowie, gm. Wieluń, woj. łódzkie (AZP 78-42) przeprowadzonych w 1999 roku*, Łódzkie Sprawozdania Archeologiczne, t. VII, s. 187-194.
4. 2006-2007 *Uwagi o przynależności kulturowej grobów z cmentarzyska w Dąbrowie stan. I, gm. Wieluń, woj. łódzkie*, Łódzkie Sprawozdania Archeologiczne, t. X, s. 5-14.

B. Badania nad osadnictwem ludności kultury trzcinieckiej oraz kultury łużyckiej w dorzeczu górnego Neru

Pod koniec lat 90. XX wieku uczestniczyłem w badaniach stacjonarnych oraz ratowniczych, prowadzonych na stanowiskach rozmieszczonych w strefie dorzecza górnego Neru. Prace te prowadzone były nie tylko na stanowiskach zarejestrowanych już wcześniej w ramach Archeologicznego Zdjęcia Polski, ale także na nowoodkrytych. Celem tych badań było przede wszystkim powiększenie bazy źródłowej, która umożliwiłaby opracowanie zjawiska, jakim była grupa konstantynowska (rozumiana jako środowisko przejściowe pomiędzy kulturą trzciniecką a kulturą łużycką) na obszarze tzw. „Wielkiej Łodzi”. W trakcie przeprowadzonych prac zadokumentowano relikty kilku osiedli kultury łużyckiej i kultury trzcinieckiej. Badania te umożliwiły wskazanie określonych preferencji w lokowaniu osad przez ludność kultury trzcinieckiej, grupy konstantynowskiej i wczesnej fazy kultury łużyckiej w strefie górnego Neru. Zwrócono uwagę na zróżnicowany charakter form

osadnictwa (od osad długotrwale zasiedlonych, kilkusezonowych, po krótkotrwale użytkowane obozowiska). Wysłunięto jednocześnie hipotezę o wpływie warunków środowiskowych na osadnictwo wyróżnionych powyżej środowisk kulturowych.

Efekty tych badań zostały zawarte w poniższych publikacjach oraz przedstawione w grudniu 1998 roku na międzynarodowej konferencji naukowej w Zamościu.

1. 1997a [współautor z Pawłem Zawilskim] *Ratownicze badania archeologiczne na terenie budowy Grupowej Oczyszczalni Ścieków dla Łodzi przeprowadzone w 1995 r.*, [w:] *Archeologiczne badania ratownicze na obszarze aglomeracji łódzkiej*, cz. I, Łódź, s. 12-23.
2. 1997b [współautor z Pawłem Zawilskim] *Badania ratownicze na osadzie kultury łużyckiej w Okołowicach, gm. Pabianice stan. 1 w 1995 roku*, Łódzkie Sprawozdania Archeologiczne, t. III, s. 27-38.
3. 1997c [współautor z Pawłem Zawilskim] *Badania ratownicze na wielokulturowym stanowisku w Konstancynie Łódzkim-Żabiczkach*, [w:] *Archeologiczne badania ratownicze na obszarze aglomeracji łódzkiej*, cz. I, Łódź, s. 12-23.
4. 1998 [współautor z Pawłem Zawilskim] *Badania ratownicze na stanowisku Łódź Lublinek, stan. 199 (AZP 67-51/109) przeprowadzone w 1998 r.*, Łódzkie Sprawozdania Archeologiczne, t. IV, s. 19-26.
5. 2006 [współautor z Pawłem Zawilskim] *Najnowsze wyniki badań nad osadnictwem kultury trzcinieckiej i wczesnej fazy kultury łużyckiej na terenie aglomeracji łódzkiej*, [w:] H. Taras (red.), *Zmierzch kompleksu trzciniecko-komarowskiego. Kształtowanie się nowej rzeczywistości kulturowej w środkowej i młodszej epoce brązu*, Instytut Archeologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Lublin, s. 255-270.

Wyróżnienia / nagrody

Nagroda Rektora Uniwersytetu Łódzkiego indywidualna stopnia drugiego za książkę pt. „*Grody kultury łużyckiej w międzyrzeczu górnej Warty i Prosnę*”, Acta Archaeologica Lodziensia Nr 49, Łódzkie Towarzystwo Naukowe, Łódź 2003.

Pozostałe publikacje

1. 2006-2007 [współautor z Pawłem Zawilskim] *Pochówek kultury pomorskiej (obiekt nr 3) odkryty na stanowisku 5 w Szczukocicach, gm. Gorzkowice, pow. Piotrków Trybunalski, woj. łódzkie (AZP 78-53/72)*, Łódzkie Sprawozdania Archeologiczne, t. X, s. 15-26.

Zawilski

2. 2009 [współautor ze Zdzisławą Ratajczyk, Magdaleną Wieczorek, Andrzejem Gołębiwskim, Adamem Ostaszem] *Nowe materiały kultury łużyckiej i pomorskiej z badań na drodze szybkiego ruchu S-3 w województwie zachodniopomorskim*, [w:] M. Fudziński, H. Paner, S. Czopek (red.), *Nowe materiały kultury łużyckiej i pomorskiej z Pomorza*, Muzeum Archeologiczne w Gdańsku, Gdańsk, s. 171-180.
3. 2010a *Z badań cmentarzyska II w Dąbrowie pod Wieluniem. List Konrada Jażdżewskiego*, *Zeszyty Wiejskie*, z. 15, s. 194-200.
4. 2010b [współautor z Pawłem Zawilskim] *Charakterystyka osadnictwa kultury łużyckiej i kultury pomorskiej w rejonie Szczercowa. Uwagi końcowe*, [w:] T. Makiewicz, M. Ignaczak, A. Wójcik (red.), *Badania archeologiczne na terenie odkrywki „Szczerców” Kopalni Węgla Brunatnego Bełchatów S. A.*, t. 7, Centrum Archeologicznych Badań Ratowniczych Sp. z o.o. w likwidacji, Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań, s. 310-321.
5. 2010c [współautor z Pawłem Zawilskim] *Sprawozdanie z badań ratowniczych na osadzie kultury łużyckiej na stanowisku 2 w Kuźniczce, województwo śląskie*, [w:] E. Tomczak (red.), *Badania archeologiczne na Górnym Śląsku i ziemiach pogranicznych w latach 2007-2008*, Katowice, s. 64-73.
6. 2010d [współautor z Pawłem Zawilskim] *Wyniki badań archeologicznych w Broszęcinie Kolonii, gm. Rzęśnia, woj. łódzkie, stanowisko 7*, [w:] T. Makiewicz, M. Ignaczak, A. Wójcik (red.), *Badania archeologiczne na terenie odkrywki „Szczerców” Kopalni Węgla Brunatnego Bełchatów S. A.*, t. 7, Centrum Archeologicznych Badań Ratowniczych Sp. z o.o. w likwidacji, Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań, s. 264-299.
7. 2010e [współautor z Pawłem Zawilskim] *Wyniki badań archeologicznych w Chabielicach Kolonii, gm. Szczerców, woj. łódzkie, stanowisko 5*, [w:] T. Makiewicz, M. Ignaczak, A. Wójcik (red.), *Badania archeologiczne na terenie odkrywki „Szczerców” Kopalni Węgla Brunatnego Bełchatów S. A.*, t. 7, Centrum Archeologicznych Badań Ratowniczych Sp. z o.o. w likwidacji, Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań, s. 300-309.
8. 2010f [współautor z Pawłem Zawilskim] *Wyniki badań archeologicznych w Grabku, gm. Szczerców, woj. łódzkie, stanowisko 7*, [w:] T. Makiewicz, M. Ignaczak, A. Wójcik (red.), *Badania archeologiczne na terenie odkrywki „Szczerców” Kopalni Węgla Brunatnego Bełchatów S. A.*, t. 7, Centrum Archeologicznych Badań Ratowniczych Sp. z o.o. w

- likwidacji, Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań, s. 162-177.
9. 2010g [współautor z Pawłem Zawilskim] *Wyniki badań archeologicznych w Grabku, gm. Szczerców, woj. łódzkie, stanowisko 17*, [w:] T. Makiewicz, M. Ignaczak, A. Wójcik (red.), *Badania archeologiczne na terenie odkrywki „Szczerców” Kopalni Węgla Brunatnego Bełchatów S. A.*, t. 7, Centrum Archeologicznych Badań Ratowniczych Sp. z o.o. w likwidacji, Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań, s. 225-263.
10. 2010h [współautor z Pawłem Zawilskim] *Wyniki badań archeologicznych w Kodraniu, gm. Rząśnia, woj. łódzkie, stanowisko 1*, [w:] T. Makiewicz, M. Ignaczak, A. Wójcik (red.), *Badania archeologiczne na terenie odkrywki „Szczerców” Kopalni Węgla Brunatnego Bełchatów S. A.*, t. 7, Centrum Archeologicznych Badań Ratowniczych Sp. z o.o. w likwidacji, Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań, s. 178-224.
11. 2010i [współautor z Pawłem Zawilskim] *Wyniki badań archeologicznych w Krysiakach Będkowskich, gm. Rząśnia, woj. łódzkie, stanowisko 2*, [w:] T. Makiewicz, M. Ignaczak, A. Wójcik (red.), *Badania archeologiczne na terenie odkrywki „Szczerców” Kopalni Węgla Brunatnego Bełchatów S. A.*, t. 7, Centrum Archeologicznych Badań Ratowniczych Sp. z o.o. w likwidacji, Fundacja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań, s. 35-42.

Prace popularnonaukowe

A. Stała wystawa archeologiczna w Muzeum Diecezjalnym w Płocku

Wraz z Piotrem Pudło, Piotrem Łuczakiem i Karolem Demkowiczem brałem udział w przygotowaniu nowej stałej wystawy archeologicznej w Muzeum Diecezjalnym w Płocku, której otwarciu nastąpiło w lutym 2011 roku. Wystawie tej towarzyszyło wydawnictwo o charakterze popularno-naukowym. Publikacja ta zawiera katalog prezentowanych zabytków oraz opracowania omawiające tło kulturowe tych muzealiów. Jestem autorem opracowania poświęconego zabytkom datowanym na epokę brązu i wczesną epokę żelaza. W zbiorze tym dominującymi były naczynia kultury łużyckiej oraz naczynia sepulkralne kultury pomorskiej. Obok nich znajdowały się przedmioty brązowe (siekiery, miecz, bransolety, szpile,

Jaworski

naszyjnik), pochodzące najprawdopodobniej ze skarbów. Nie udało się określić kontekstu odkrycia tych przedmiotów.

1. 2010 [współautor z ks. Stefanem Cegłowskim, Karolem Demkowiczem, Tomaszem Kordalą, Piotrem Łuczakiem, Piotrem Pudło] *Skarby z ziemi wydobyte*, Muzeum Diecezjalne w Płocku, Płock, ss. 174.
2. 2010 *...przez naturę ukształtowane, ... (skamieliny)*, [w:] ks. S. Cegłowski, K. Demkowicz, R. Janiak, T. Kordala, P. Łuczak, P. Pudło (red.), *Skarby z ziemi wydobyte*, Muzeum Diecezjalne w Płocku, Płock, s. 25.
3. 2010 *...z czasem zmieniły się w brąz i żelazo, ... (epoka brązu i żelaza)*, [w:] ks. S. Cegłowski, K. Demkowicz, R. Janiak, T. Kordala, P. Łuczak, P. Pudło (red.), *Skarby z ziemi wydobyte*, Muzeum Diecezjalne w Płocku, Płock, s. 35-38.
4. 2011 *Nowa stała wystaw archeologiczna w Muzeum Diecezjalnym w Płocku. Skarby z ziemi wydobyte*, *Zeszyty Wiejskie*, z. XVI, s. 316-318.

Inne prace popularnonaukowe

2002 *Starożytna warownia w Kurowie pod Wieluniem*, Folder wydany przez Szkołę Podstawową w Kurowie, Kurów.

2010 *Kaszubska nekropolia*, *Archeologia Żywa* nr 4 (50), sierpień-wrzesień, s. 28-29.

6. Działalność organizacyjna

Od wielu lat – jako młodszy pracownik nauki – biorę udział w organach kolegialnych Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego:

- od 16 stycznia 2014 r. do chwili obecnej – członek Wydziałowej Komisji Oceniającej Nauczycieli Akademickich na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego;

- od października 2008 r. do chwili obecnej – członek Rady Instytutu Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego;

- od października 2003 r. do chwili obecnej – członek Rady Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego.

Radosław Janiak